

Professori Teppo Lampio aloitti biologiuransa lintumiehenä. Hänen ensimmäinen julkaisunsa koski linnuston kehitystä Tvärminnen eläintieteellisen aseman ympäristössä (Ornis Fennica 1946). Sitten hän suuntautui riistaeläinten sairauksiin ja riistanisäkkäisiin tutkien ennen muuta näätä, kettua ja oravaa. Oravakannan sukupuolijakaumaa ja siihen vaikuttavia tekijöitä koski myös hänen väitöskirjansa (1965) ja sen jatko-osa (1967). Kiinnostus lintuihin kuitenkin säilyi, mitä osoittavat hänen julkaisunsa Suomen pesivästä ja muuttavasta metsähanhikannasta (1961) sekä eräiden Pohjois-Karjalan järvien vesilintukannoista (1962).

1970-luvulla Teppo Lampio palasi tutkimustoiminnassaan yhä voimakkaammin lintuihin. Erityisesti hän on edistänyt ja koordinoitunut vesilintujen muuttoa, hoitoa ja metsästysjärjestelyitä koskevia selvityksiä sekä osallistunut kansainväliseen yhteistyöhön vesilintujen metsästysaikojen rationalisoimiseksi ja lintukantojen suojelemiseksi. Jo 1960-luvulla alkaneena ja yhä vuosittain jatkuvana tutkimuksena hän on selvittänyt Hailuodon pesivän vesilinnuston määrää, koostumusta ja poikastuottoa sekä syysmuuton aikaisia kantoja biologisen perustan hankkimiseksi saarella suoritettaville vesilintujen hoitokeleille ja metsästystutkimuksille.

Teppo Lampio on tunnettu erinomaisena organisaattorina. Työskenneltyään sotien jälkeen tutkimusassistenttina ja tutkijana Suomen Riistanhoito-Säätiön riistan tutkimuslaitoksessa hän siirtyi 1954 Suomen Metsästäjäliiton toiminnanjohtajaksi. 1960-luvun alussa hän oli luomassa lakisäateistä Metsästäjien Keskusjärjestöä, jonka toiminnanjohtajana hän oli vuosina 1962—72. Viimeksi mainitusta vuodesta lähtien hän on toiminut Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen riistan tutkimusosaston johtajana ja 1979 lähtien myös laitoksen johtajana.

Teppo Lampion asiantuntemusta ja kykyä on käytetty hyväksi lukuisissa koti- ja ulkomaisissa järjestö- ja luottamustehtävissä. Niistä mainittakoon erityisesti hänen toimintansa Kansainvälisen Metsästys- ja riistan suojeluneuvoston (CIC), Kansainvälisen Vesilintutkimustoimiston (IWRB) ja Pohjoismaisen Riistan tutkimuskollegion (NKV) piirissä.

Lampio on myös varsin tuottelias kirjoittaja ja paljon käytetty toimittajavoima. Jo 1950-luvun alussa hän toimitti kolmannen, lisätyn

painoksen Ivar Hortlingin "Lintukirjasta". Sitten hän on kirjoittanut tai toimittanut lukuisia eränkantiä ja riistaa koskevia teoksia, joista ehkä merkittävimmät ovat "Metsästys" (1967) ja "Eräelämän arvot" (1967).

Nuorekkaan merkkipäivän sankarin esittely jäisi ontumaan, ellei mainittaisi hänen mieliharrastuksiaan valokuvausta ja metsästästä 1940-luvulta lähtien hänen laadukkaita otoksiaan niin linnuista kuin muistakin luontoa-ibeista on nähty runsaasti erilaisissa julkaisuissa. Hänen metsästysharrastuksensa on suuntautunut lähinnä pienriistaan, erityisinä suosikkikohteina sorsat ja taivaanvuohi.

Tätä kirjoitettaessa (huhtikuun lopulla) ja mitä todennäköisimmin myös 24.5. Teppo Lampio on jokakeväässä mielipuhussaan: Hailuodossa havainnoimassa hania ja muita vesilintuja. — Onnitellessamme professori Lampiota merkkipäivän johdosta toivomme hänelle antoisia linturetkiä, hyviä eräilyhetkiä ja jatkuvaa menestystä tutkimustoiminnassa.